

Kuna lamminiidud on reeglina tekkinud inimese majandustegevuse tulemusena (metsa ja võsa raiumine ning niitmine ja karjatamine), siis on ka nende püsimine ainu-võimalik pideva inimesepoolse majandustegevuse tulemusena. Niitmise ja karjatamise lõppemisel saavad lamminiitudel ülekaalu looduslikud protsessid, mille tulemusel hakkavad vohama võsataimed. Erinevatel lamminiitudel on kinnikasvamise tempo erinev, sõltudes peamiselt üleujutuste regulaarsusest ja kestvusest. Kinnikasvamise tulemusena kaob lamminiitudele iseloomulik avatus, mis omakorda põhjustab lamminiitudele tüüpiliste liikide ja koosluste hävimise.

Lamminiidud omavad tähtsust nii Eesti traditsioonilise külakultuuri säilitamisel (lamminiitude niitmiseks mindi sageli külade kaupa lamminiidule, kus viibiti seni kuni hein oli tehtud, mis aga nädalaid aega võtta) kui ka looduskaitse seisukohalt. Lamminiidud on tüüpiliseks pesitsupaigaks sellistele haruldastele linnuliikidele nagu rohunepp ja must-toonekurg ning kiiresti väheneva arvukusega liikidele nagu tutkas, mustsaba-vigle, rukkirääk.

2013. aasta andmetel oli Eestis 15600 hektarit kaitsealusel maal paiknevaid lamminiite, neist 7040ha oli samal aastal hoolduses (allikas: [Poollooduslike koosluste tegevuskava aastateks 2014-2020](#)).

Loe lisa lamminiitude taastamisvõtete ning hooldamise kohta [lamminiitude hoolduskavast](#)